

Sygn. akt I UK 143/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania F. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. przyznaje adw. B.J. od Skarbu Państwa (Kasa Sądu
Apelacyjnego w (...)) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł powiększoną o podatek od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację F. B. od wyroku z dnia 28 sierpnia 2012 r., którym Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 13 lipca 2011 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 227 w związku z art. 217 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niezasadne

nieuwzględnienie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu medycyny pracy, podczas gdy potrzeba dopuszczenia tego dowodu wynikała z okoliczności sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do niewyjaśnienia wszystkich istotnych jej okoliczności oraz wydania rozstrzygnięcia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy; 2) art. 286 w związku z art. 378 § 1 k.p.c., przez zaniechanie wezwania biegłego na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień do sporządzonej opinii bądź dopuszczenia dowodu z opinii instytutu medycyny pracy pomimo tego, że sporządzona przez biegłych opinia z dnia 22 czerwca 2012 r., w oparciu o którą Sąd wydał rozstrzygnięcie jest niejasna, nielogiczna oraz pozostaje w oderwaniu od kwalifikacji faktycznie posiadanych przez wnioskodawcę, który złożył do niej umotywowane zastrzeżenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na naruszenie art. 227 w związku z art. 217 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., gdyż Sąd drugiej instancji bezpodstawnie nie uwzględnił wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu medycyny pracy, podczas gdy jedynie „biegli tego rodzaju specjalizacji byliby kompetentni do prawidłowego ocenienia, czy stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia kręgosłupa, pozwalają mu na prawidłowe wykonywanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”, a nadto art. 286 w związku z art. 378 § 1 k.p.c., gdyż mimo złożenia przez wnioskodawcę umotywowanych zastrzeżeń do opinii biegłych Sąd odwoławczy zaniechał wezwania biegłego na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień lub zażądania opinii dodatkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie wykazuje, aby wskazywane przez niego uchybienia procesowe Sądu drugiej instancji stanowiły wprost o wadliwości

zaskarżonego wyroku. Wykazanie takiej okoliczności nie jest bowiem możliwe bez wskazania na obrazę przepisów prawa materialnego, których zastosowanie lub niezastosowanie było skutkiem błędnego ustalenia stanu faktycznego spowodowanego zarzucanymi uchybieniami procesowymi. Skarżący pomija również, że sąd nie prowadzi każdego dowodu zgłoszonego przez stronę, jeżeli uzna, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 r., II UK 306/10, LEX nr 885008 i powołane w nim orzeczenia), zaś skarżący nie zarzuca obrazy przez Sąd odwoławczy art. 217 § 3 k.p.c. (stosowany w postępowaniu apelacyjnym poprzez art. 391 § 1 k.p.c.), zgodnie z którym sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli - między innymi - uzna, jak w niniejszej sprawie, że okoliczności faktyczne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Wyklucza to uznanie, że wskazywane przez skarżącego naruszenia prawa procesowego prowadzą do stwierdzenia, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.